

Слово на Българския патриарх Даниил на молебна в деня на Възстановяването на Българската Патриаршия

Ваше Високопреосвещенство,

Ваши Преосвещения,

Боголюбиви отци,

Братя и сестри,

Христос воскрес!

В днешната Пета неделя след Великата и свещена Пасха, светата ни Църква чества и едно от най-значимите събития от най-новата си история: Възстановяването на своето патриаршеско достойнство, като правоприменик на Плисковската архиепископия, Преславската патриаршия, Охридската архиепископия и Търновската патриаршия. С полагащия се в този ден Молебен, и тази година отправяме нашите благодарствени молитви към Бога – за Неговата милост и благоволение към нас, и отдаваме синовна почит към

всички наши достойни предци, които направиха възможно събитието, което чествуваме в този ден.

Преди всичко днес си спомняме и молитвено поминаваме нашите приснопаветни предшественици, Светейшите Български патриарси Кирил, Максим и Неофит, всеки от които в отреденото му от Бога време и с даруваните му сили и таланти отдаде своя личен дял в утвърждаването и укрепването на светата Българска Патриаршия в третия период на историческото ѝ съществуване. В благодарствените си молитви обаче не забравяме и блаженопочившите Български екзарси Антим, Йосиф и Стефан, както и всички велики и достойни архиереи и свещеници, монаси и църковници, дейци на борбата за църковна самостоятелност още от времето на българското Възраждане, всеки от които е отдал своя личен принос към голямото дело на възрастването на Православната ни църква.

Празникът на Възстановяването на Българската Патриаршия е ден за справедливо тържество, но още и момент за равносметка на целия дълъг път, изминат от Православната ни църква и православния ни народ, и особено на нашето настояще. Ден, в който всички ние сме призвани да се вгледаме в себе си и да разсъдим отново върху заветите на нашите предци. Върху мотивите и идеалите, които са ги вдъхновявали в тяхната нелека борба за свободна и независима България – със самостоятелна, автокефална Православна църква, едновременно духовна майка и въплъщение на всички висши пориви на българския дух, и – като вникнем в тях – да си отговорим на въпроса доколко днес въплъщаваме в живота си тези висши и вдъхновяващи идеали и стремежи.

Първата Българска патриаршия беше въздигната в началото на далечното десето столетие – време на неимоверен духовен възход, на просветния и културен подем, които бяха последвали Покръстването на нашия народ; времето на Преславската и Охридската книжовни школи, на колосална по мащабите си книжовна и духовно-просветна дейност, която в онези столетия даде мисионерски плодове и далеч отвъд пределите на тогавашна България като спомогна за разпространението на Благовестието на нашия Господ Исус Христос сред славянските народи.

Втората Българска патриаршия, с център в царствения и величествен Търновград, възсия в критичен за светото Православие период и остана в историята като пазител на спасителната православна вяра и светилник на благочестието за целия православен свят. В нея процъфтя славната Търновска книжовна школа, която също разпростря духовното си влияние

далеч от българските предели и даде на Църквата Христова колоси от ранга на Търновския патриарх свети Евтимий, светия преподобен Теодосий Търновски, светия Киевски и на цялата Света Рус митрополит Киприан Цамблак и още много великани на православния български дух.

По Божие съизволение, след дългите столетия на двойно – духовно и политическо робство на православния ни народ, във времена на нови тежки изпитания за вярата и Църквата, на 10 май 1953 г. просия и Третата Българска патриаршия, в чието благодатно лоно живеем и се спасяваме ние днес. Историята ще отсъди с какво ще остане тя в паметта на Църквата Христова и доколко ние сме живели с идеалите и със заветите на нашите предци – дали и доколко сме следвали оставения ни от тях образец за вяроност към Бога и светото Православие и към онази визия и мечта за България, които виждаме в делата на равноапостолния наш Покръстител свети Борис-Михаил и на всички негови верни следовници, творци на българската държавност и духовност през вековете.

Нека бъдем достойни техни приемници, да се уповаваме на Господа със силата на тяхното упование и да продължаваме да доизграждаме съграденото от тях – всеки от нас според силите и способностите си и според мястото, което Бог му е отредил в църковния организъм, защото Православната ни църква е наше общо дело и обща отговорност – на Свещеноначалие, клир и Божи народ. Да работим в единство и единомислие за още по-дълбокото ни утвърждаване във вярата и благочестието и още по-високото въздигане на авторитета и мисията на светата Българска Патриаршия, която е наше свидно достояние от вековете и свидетелство за Божието благоволение към православния ни народ.

Божият мир и Неговата благодат, любов и велика милост, и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

Честит и благословен празник на Възстановяването на Българската Патриаршия!

† ДАНИИЛ, Патриарх Български

bg-patriarshia.bg